

FESTIVAL DE CANNES
2025 OFFICIAL SELECTION
COMPETITION

ALEKSANDR
KUZNETSOV

ΔΥΟ

ALEXANDER
FILIPPENKO

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ

MIA TAINIA TOY SERGEI LOZNITSA

PRODUCED BY KEVIN CHNEIWEISS WITH ANATOLI BELY / SBS PRODUCTION WITH LOOKSFILM ATOMS & VOID WHITE PICTURE AVANPOST MEDIA STUDIO ULJANA KIM THE MATCH FACTORY RUNDUNK BERLIN-BRANDENBURG WITH ARTE WITH CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE
L'AIDE AUX CINÉMAS DU MONDE L'INSTITUT FRANÇAIS NETHERLANDS FILM FUND MITTELDEUTSCHE MEDIENFÖRDERUNG MEDIENBOARD BERLIN-BRANDENBURG FILMFÖRDERUNGSANSTALT ROMANIAN FILM CENTRE RIGA FILM FUND INVESTMENT AND DEVELOPMENT AGENCY OF LATVIA LITHUANIAN FILM CENTRE
WITH CHRISTIAAN VERBEEK WITH OLEG MUTU WITH KIRILL SHUVALOV WITH JURU GRIGOROVIC ALDIS MEINERTS WITH VLADIMIR GOLOVITSKI WITH MARIA CHOUSTOVA WITH DOROTA RODUEPLO WITH MARLY VAN DE WART WITH DANIELIUS KOKANAUSKIS WITH MAREK CYDOROWICZ WITH MARTINŠ EIHE
WITH REGINA BOUCHEHRI GUNNAR DEDIO BIRGIT RASCH SERGEI LOZNITSA MARIA CHUUSTOVA ALISE GELZE VLAD RĂDULESCU ULJANA KIM VIOLA FÜGEN MICHAEL WEBER CECILE TOLLU-POLONOWSKI WITH GEORGY DEMIDOV WITH SERGEI LOZNITSA

sbs LOOKS WHITE PICTURE AVANPOST THE MATCH FACTORY arte MUBI FOX+ JIAA LRT PARAMOUNT

ΔΥΟ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ

Μια αμείλικτη και ανατριχιαστική ταινία που δείχνει πως η ιστορία, δυστυχώς, επαναλαμβάνεται.

Le Temps, Stéphane Gobbo

Υποδειγματικά σκηνοθετημένη, με επιβλητικές ερμηνείες.

The Hollywood Reporter, Jordan Mintzer

Μια σκοτεινή, παράλογη οδύσσεια μέσα στον σοβιετικό τυρρανικό εφιάλτη.

Variety, Jessica Kiang

Το στοιχειωτικό "Δύο Εισαγγελείς" του Sergei Loznitsa ξετυλίγει μια τρομακτική παραβολή για την κόλαση της γραφειοκρατίας.

The Guardian ★★★★★, Peter Bradshaw

ΣΥΝΟΨΗ

Σοβιετική Ένωση, 1937.

Χιλιάδες επιστολές κρατουμένων, που έχουν φυλακιστεί άδικα από την κυβέρνηση, καίγονται σε ένα κελί φυλακής. Σχεδόν από θαύμα, μία από αυτές φτάνει στον προορισμό της: στο γραφείο του νεοδιορισμένου τοπικού εισαγγελέα, Αλεξάντερ Κορνιέφ.

Ο Κορνιέφ κάνει τα πάντα για να συναντήσει τον κρατούμενο - θύμα πρακτόρων της μυστικής αστυνομίας, της NKVD. Αφοσιωμένος μπολσεβίκος με ακεραιότητα, ο νεαρός εισαγγελέας υποψιάζεται ότι κάτι δεν πάει καλά.

Η αναζήτησή του για δικαιοσύνη θα τον οδηγήσει μέχρι το γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα στη Μόσχα.

Η ταινία Δύο Εισαγγελίες διαδραματίζεται στην εποχή των μεγάλων σταλινικών εκκαθαρίσεων και παρακολουθεί την κατάδυση ενός ανθρώπου στους διαδρόμους ενός απολυταρχικού καθεστώτος που δεν κανείς δεν τολμά να το καταγγείλει.

Μια συζήτηση με τον Σεργκέι Λόζνιτσα

Πώς ανακαλύψατε το «Two Prosecutors» του συγγραφέα Γκεόργκι Ντεμίντοφ, επιστήμονα και πολιτικού κρατουμένου της ΕΣΣΔ; Τι σας ενέπνευσε σε αυτή τη σχετικά άγνωστη και αμετάφραστη ιστορία, που ξεκινά με μια επιστολή γραμμένη με αίμα;

Ο Γκεόργκι Ντεμίντοφ, συγγραφέας του βιβλίου «Δύο Εισαγγελείς», συνελήφθη το 1938 στο Χάρκιβ της Ουκρανίας, όπου εργαζόταν ως πειραματικός φυσικός στο Τεχνικό Ινστιτούτο του Χάρκιβ. Πέρασε δεκατέσσερα χρόνια σε κάποια από τα πιο διαβόητα στρατόπεδα των Γκουλάγκ, τα οποία ο ίδιος περιέγραφε ως «Άουσβιτς χωρίς φούρνους». Ο Ντεμίντοφ έγραψε για αυτή την εμπειρία στα βιβλία του.

Το «Δύο Εισαγγελείς» γράφτηκε το 1969. Εκείνη την εποχή, όμως, τέτοια κείμενα όχι μόνο ήταν αδύνατο να εκδοθούν, αλλά ήταν επικίνδυνο ακόμη και να τα διαβάσει κανείς στο σπίτι, στην οικογένεια και στους φίλους του. Τον Αύγουστο του 1980, όλα τα χειρόγραφα του Ντεμίντοφ κατασχέθηκαν από την KGB. Το 1988, έπειτα από αίτημα της κόρης του συγγραφέα, τα χειρόγραφα επιστράφηκαν. Η νουβέλα «Δύο Εισαγγελείς» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά από τον εκδοτικό οίκο Vozvrasheniye σχετικά πρόσφατα, το 2009.

Είναι μια ιστορία που περίμενε σαράντα χρόνια για να δημοσιευτεί.

Τα τελευταία τριάντα χρόνια έχω συγκεντρώσει μια αρκετά μεγάλη συλλογή από βιβλία κρατουμένων του Γκουλάγκ, αλλά και των ναζιστικών στρατοπέδων. Φυσικά, όταν άκουσα για πρώτη φορά ότι εκδόθηκε το «Δύο Εισαγγελείς», ενθουσιάστηκα. Το διάβασα και η ιστορία δεν έφευγε από το μυαλό μου.

Λίγα χρόνια αργότερα, έγραψα το σενάριο. Σε μια χώρα όπου δεκάδες εκατομμύρια εκτοπίστηκαν ή πέρασαν από το Γκουλάγκ, και δεκάδες εκατομμύρια έχασαν τη ζωή τους στα στρατόπεδα, και πέθαναν είτε από την πείνα είτε επειδή οι συνθήκες ζωής ήταν αβάσταχτες — η μνήμη αυτών των τραγικών γεγονότων παραμένει ζωντανή σχεδόν σε κάθε οικογένεια. Αυτή η μνήμη εξακολουθεί να μας στοιχειώνει μέχρι σήμερα.

Από το αρχικό υλικό, τι θέλατε να πετύχετε με την ταινία, ως προς τη δομή και τον τόνο; - έναν συνδυασμό αγωνιώδους θρίλερ δωματίου με μεγάλη έμφαση στο διάλογο, με μια πινελιά σκοτεινής ειρωνείας ίσως;

Υπάρχει ένα δημοφιλές μοτίβο στα ρωσικά λαϊκά παραμύθια: «Πήγαινε εκεί — αλλά δεν ξέρεις πού είναι το “εκεί”». Βρες το — αλλά δεν ξέρεις τι είναι αυτό που ψάχνεις.»

Ο ήρωάς μας, σαν πρωταγωνιστής παραμυθιού, περιβάλλεται από το άγνωστο. Δεν αντιλαμβάνεται σε τι είδους κόσμο ζει. Κάνει ό,τι θεωρεί λογικό και δίκαιο, όμως ο κόσμος γύρω του δεν είναι καθόλου αυτό που φαίνεται. Ο πρωταγωνιστής της ταινίας μας, ο νεαρός σοβιετικός εισαγγελέας Κορνιέφ, κινείται ουσιαστικά στα τυφλά.

Το ερώτημα στο οποίο πρέπει να βρει απάντηση είναι: «Πού βρίσκομαι και τι μου συμβαίνει;»

Η ταινία χωρίζεται σε δύο μέρη, με έναν πρόλογο και ένα ιντερμέτζο ανάμεσα στα κεφάλαια. Ολόκληρο το πρώτο μέρος της ταινίας είναι στην πραγματικότητα μόνο η αρχή της ιστορίας του Κορνιέφ. Μόνο στο 60ό λεπτό της ταινίας, δηλαδή στα μισά, συνειδητοποιούμε πλήρως τι ακριβώς πρέπει να κάνει ο ήρωας.

A man with light hair, wearing a dark suit and white shirt, is looking out of the window of a dark-colored car. The car's frame and window are visible, creating a frame within a frame effect. The background is dark and out of focus.

Παρότι προσπάθησα, γράφοντας το σενάριο, να ακολουθήσω το κείμενο του Ντεμίντοφ όσο πιο πιστά γινόταν, για μένα ήταν επίσης σημαντικό να εντάξω την αφήγηση σε ένα ευρύτερο φιλοσοφικό και πολιτισμικό πλαίσιο. Καθώς δούλευα πάνω στο σενάριο, οι σκιές του Γκόγκολ και του Κάφκα αιωρούνταν επίμονα μπροστά μου και πάνω από την ιστορία.

Τον Γκόγκολ, όπως ίσως παρατηρήσατε, τον έχω συνειδητά «καλέσει» μέσα στην ταινία με τον Καπετάνιο Κοπέικιν, όμως ο Κάφκα εμφανίστηκε και τρύπωσε στην ιστορία μόνος του — χωρίς καμία ιδιαίτερη πρόσκληση! Το «Δύο Εισαγγελείς» είναι μια τραγωδία. Όπως σε κάθε αληθινή τραγωδία, υπάρχει πάντα χώρος για το γκροτέσκο και για το κωμικό.

Η ταινία μας μεταφέρει σε μια συγκεκριμένη περίοδο της σοβιετικής ιστορίας, στον τρόπο των μεγάλων σταλινικών εκκαθαρίσεων. Τι λάβατε υπόψη σας, αποτυπώνοντας αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο, για τον θεατή του σήμερα;

Υπονοείτε ότι μια ταινία που απεικονίζει τα τραγικά γεγονότα του σταλινικού τρόμου της δεκαετίας του 1930 μοιάζει επίκαιρη και τώρα;

Δυστυχώς, αυτά τα θέματα θα παραμένουν επίκαιρα όσο υπάρχουν ολοκληρωτικά καθεστώτα στην εξουσία, οπουδήποτε στον κόσμο. Καμία κοινωνία, όσο προχωρημένη και δημοκρατική κι αν είναι, δεν είναι άτρωτη απέναντι στον αυταρχισμό και τη δικτατορία. Γι' αυτό πιστεύω ότι χρειάζεται ακόμη να μελετάμε και να σκεφτόμαστε τις εκκαθαρίσεις της δεκαετίας του 1930.

Το 2017, γύρισα το ντοκιμαντέρ «The Trial», βασισμένο σε αρχειακό υλικό από μία από τις στημένες δίκες του Στάλιν, το 1930. Σε αυτή τη δίκη, σοβαροί σοβιετικοί επιστήμονες, μηχανικοί, οικονομολόγοι και ηγετικά στελέχη της βιομηχανίας κατηγορήσαν δημόσια τον εαυτό τους για εγκλήματα που, όπως αποκαλύφθηκε δεκαετίες αργότερα, δεν είχαν διαπράξει ποτέ. Γιατί το έκαναν; Η δίκη αυτή είχε στόχο να προκαλέσει φόβο και καχυποψία στον σοβιετικό πληθυσμό και εξελίχθηκε σε ισχυρό εργαλείο σταλινικής προπαγάνδας και τρόμου.

Το «Two Prosecutors» διαδραματίζεται επίσης στην περίοδο των εκκαθαρίσεων, όταν ολόκληρη η χώρα είχε παραλύσει από τον φόβο. Μου φαίνεται πολύ ενδιαφέρων αυτός ο ψυχολογικός μηχανισμός — τόσο στο ατομικό όσο και στο συλλογικό επίπεδο — που επιτρέπει και συντηρεί την ύπαρξη μιας ολοκληρωτικής κοινωνίας, βασισμένης ολοκληρωτικά στον τρόμο.

Τέτοια ψυχολογικά μοτίβα επαναλαμβάνονται αιώνα με τον αιώνα, γενιά με τη γενιά, και τελικά όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα μοιάζουν, με πολλούς τρόπους, μεταξύ τους.

Οι παραλληλισμοί της ιστορίας με το παρόν, πολύ πέρα από τη Ρωσία και τον πουτινισμό, είναι εκκωφαντικοί. Ελπίζετε ότι το διεθνές κοινό θα διακρίνει, σε κάποιο βαθμό, μια αντανάκλαση και των δικών του κοινωνιών;

Φυσικά, μπορούμε να πούμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Οι εποχές αλλάζουν, οι συνθήκες αλλάζουν και η τεχνολογία εξελίσσεται, όμως το αποτέλεσμα είναι πάντα τραγικό. Ο πειρασμός να πετύχει κανείς τους πολιτικούς του στόχους με τα απλά και «αποτελεσματικά» μέσα της βίας μπορεί να αποδειχθεί ακαταμάχητος για τις άρχουσες ελίτ ακόμη και των πιο δημοκρατικών και φαινομενικά μη διεφθαρμένων χωρών.

Πάντα με προβληματίζει το γεγονός ότι, τις περισσότερες φορές, οι άνθρωποι — μερικές φορές ολόκληρες χώρες — δεν μπορούν να κατανοήσουν την ιστορία τους, δεν μπορούν να δουν «το δάσος και όχι τα δέντρα», και δεν αντιλαμβάνονται το νόημα των ιστορικών γεγονότων στα οποία συμμετέχουν. Με άλλα λόγια: δεν καταλαβαίνουν το νόημα των γεγονότων που επηρεάζουν άμεσα το μέλλον τους. Κάθε φορά λέμε στον εαυτό μας: «Αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει!» Κι όμως συμβαίνει, εδώ και τώρα, και βρισκόμαστε ανίκανοι να του αντισταθούμε.

Υπάρχει μια επιπλέον ειρωνεία στην ταινία: το σύστημα καταστρέφει τους πιο φανατικούς υποστηρικτές του, τους δικούς του «αληθινούς πιστούς». Μια ειρωνεία που φαίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρα με ένα χαρακτήρα όπως ο εισαγγελέας Κορνιέφ, ο οποίος αποτελεί ο ίδιος την άμεση ενσάρκωση του κράτους και της δικαιοσύνης...

Η επανάσταση σχεδιάστηκε και πραγματοποιήθηκε από μια ομάδα ανθρώπων, όμως τους καρπούς της τους απόλαυσε κυρίως μια άλλη. Ο Στάλιν, στον αγώνα του για την εξουσία, εξόντωσε σχεδόν όλους τους συντρόφους του. Ο πρωταγωνιστής μας, ένας νέος εισαγγελέας που έχει μόλις αποφοιτήσει από το πανεπιστήμιο, ανήκει στην πρώτη μεταεπαναστατική γενιά,

μεγαλωμένη μέσα σε ένα ρομαντικό, ιδεαλιστικό πνεύμα. Όντας ατρόμητος και ενθουσιώδης, ο νεαρός εισαγγελέας έχει την θέληση να οικοδομήσει την κοινωνία του μέλλοντος, καθοδηγούμενος από τον ηθικό του κώδικα. Δεν μπορεί καν να υποψιαστεί ότι ο κόσμος στον οποίο ζει απέχει πολύ από την εξιδανικευμένη εικόνα του που έχει στο μυαλό του.

Τέτοιοι χαρακτήρες συχνά έπεφταν θύματα του σοβιετικού καθεστώτος. Ο χρόνος τους διέλυε αμείλικτα. Όσοι στάθηκαν αρκετά τυχεροί ώστε να επιβιώσουν, ελευθερώθηκαν από τις αυταπάτες τους ύστερα από δεκαετίες στο Γκουλάγκ.

Πώς συγκεντρώσατε ένα τόσο διεθνές καστ για μια ταινία σαν κι αυτή, με ηθοποιούς από χώρες απ' όλο τον «μετασοβιετικό» χώρο; Υπάρχει ακόμη ένα αίσθημα κοινής σύνδεσης γύρω από το υλικό, μια αίσθηση κοινής ιστορίας;

Έχω επιλέξει ρωσόφωνους ηθοποιούς από τη Λιθουανία, τη Λετονία και το Ισραήλ. Γνώρισα τον Σάσα (Aleksandr) Κουζνετσόφ για πρώτη φορά πέρσι στις Κάννες, και εκείνη η συνάντησή μου αρκούσε για να τον καλέσω για τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία. Τρεις μήνες αργότερα, συναντηθήκαμε για πρόβες και ξεκινήσαμε τη δουλειά.

Κάλεσα επίσης τον Alexander Filirpenko, έναν υπέροχο ηθοποιό που υποδύεται δύο διαφορετικούς ρόλους στην ταινία. Ένας ακόμη εξαιρετικός ηθοποιός που εντάχθηκε στην ομάδα ήταν ο Anatoli Beliy, ο οποίος ήταν βασικός πρωταγωνιστής του Θεάτρου Τέχνης της Μόσχας μέχρι τον Φεβρουάριο του 2022. Ο Anatoli ζει και εργάζεται πλέον στο Ισραήλ· πρόσφατα εμφανίστηκε στην εβραϊκόφωνη παραγωγή του «Έγκλημα και Τιμωρία» στο Θέατρο Geshet. Και οι τρεις αυτοί ηθοποιοί - Aleksandr Kuznetsov, Alexander Filirpenko και Anatoli Beliy - έφυγαν από τη Ρωσία μετά την εισβολή ρωσικών στρατευμάτων στην Ουκρανία τον Φεβρουάριο του 2022.

Μαζί τους είναι οι Λιθουανοί ηθοποιοί Vytautas Kaniušonis, Nerijus Giedraitis, Lukas Petrauskas, Valerijus Jevsejevas και Vygandas Vadeiša. Έχω συνεργαστεί μαζί τους σε μια θεατρική παράσταση βασισμένη στο μυθιστόρημα «The Kindly Ones» του Jonathan Littell, στο Youth Theater του Βίλνιους. Οι Valentin Novopol'skij και Dmitrij Denisiuk είναι ηθοποιοί του The Vilnius Old Theatre, το οποίο ήταν παλαιότερα γνωστό ως Russian Drama Theater.

Γνωριζόμαστε εδώ και πολύ καιρό - ο Valentin και ο Dmitriy έχουν κάνει, όλα αυτά τα χρόνια, τα voice over στα ντοκιμαντέρ μου. Τώρα, επιτέλους, είχα την ευκαιρία να δουλέψω μαζί τους σε γύρισμα. Στη Ρίγα γνώρισα τον υπέροχο Λετονό ηθοποιό Andris Keiřs.

Επιλέξαμε επίσης πολλούς μη επαγγελματίες ηθοποιούς. Για πολλούς από αυτούς ήταν η πρώτη τους εμπειρία στον κινηματογράφο ή σε γύρισμα.

Οι ηθοποιοί στο “Δύο Εισαγγελείς” προέρχονται από διαφορετικά υπόβαθρα, όμως όλοι μας μοιραζόμαστε την ίδια εμπειρία του σοβιετικού παρελθόντος.

Πώς μεταφέρετε στην οθόνη μια ιστορία που είναι, ευαίσθητη και λεπτομερής, αλλά ταυτόχρονα μεγαλειώδης σε κλίμακα; Τι αναζητούσατε ως προς την όψη και την αίσθηση της ταινίας;

Αρχικά, ήθελα να ενσωματώσω αρχειακό υλικό στην ταινία. Η ταινία θα ξεκινούσε με τις τελευταίες δηλώσεις των κατηγορουμένων στη στημένη δίκη του Στάλιν το 1930 και θα έκλεινε με μια ομιλία του Αρχιεπισκόπου της ΕΣΣΔ, του Βισίνσκι, στη στημένη δίκη του 1938. Αργότερα εγκατέλειψα αυτή την ιδέα, όμως τα ίχνη της έμειναν πάνω στην ταινία - ιδίως στην αισθητική της εικόνας.

Το academy ratio αντιστοιχεί στυλιστικά στην εποχή όπου διαδραματίζεται η δράση, αλλά και στο ίδιο το αφηγηματικό ύφος. Στην ταινία δεν υπάρχει κίνηση κάμερας, μόνο στατικά πλάνα. Αυτή η μέθοδος κινηματογράφησης θέτει ορισμένες προκλήσεις και απαιτεί ευρηματικότητα στη σύνθεση και στο μοντάζ.

Τα γυρίσματα έγιναν μέσα σε μία φυλακή στη Ρίγα, που χρονολογείται από το 1905, από την εποχή που ακόμη υπήρχε η Ρωσική Αυτοκρατορία. Η φυλακή αυτή έκλεισε πρόσφατα, επειδή οι συνθήκες της δεν πληρούσαν τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Η μυρωδιά της φυλακής και η ατμόσφαιρα του πόνου που έχει συσσωρευτεί και μένει εκεί επί αιώνες, πιθανότατα δεν θα φύγουν ποτέ.

Η αδυναμία του ατόμου απέναντι σε μια καλοαδωμένη κρατική μηχανή είναι, δυστυχώς, μια έννοια που μοιάζει εξίσου επίκαιρη το 1937 όσο και σήμερα. Τι είναι διαφορετικό τώρα;

Ο Oleg Mutu, ο Ρουμάνος διευθυντής φωτογραφίας με τον οποίο γυρίζω όλες τις ταινίες μυθοπλασίας μου, δημιούργησε μια συγκεκριμένη χρωματική παλέτα. Αποκλείσαμε από τα κάδρα όλα τα χρώματα της «ζωής» - αφήνοντας στη θέση τους το μαύρο, το γκρι, το καφέ, το σκούρο μπλε, το λευκό και, σε ορισμένα σημεία, το κόκκινο του αίματος.

Τα κοστούμια κατασκευάστηκαν ή επιλέχθηκαν σύμφωνα με αυτή την οπτική παλέτα, και η αυθεντικότητα τους ήταν πολύ σημαντική. Ορισμένα κοστούμια ράφτηκαν από τη Dorota Roquerlo, την Πολωνή ενδυματολόγο μας, με παλιά υφάσματα της δεκαετίας του '30. Οι υφές των υφασμάτων, ειδικά στα κοντινά πλάνα, λειτουργούν εκπληκτικά.

Κάθε σύγχρονη κοινωνία και τα μέλη της αντιμετωπίζουν μια πληθώρα προκλήσεων. Αυτές οι προκλήσεις μπορεί να είναι κοινές για όλους μας ή ειδικές για ορισμένες κοινωνότητες. Υπό αυτή την έννοια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι υπάρχει μια κάποια «αχρονικότητα»: όλοι ζούμε στον ίδιο φυσικό χρόνο και, ταυτόχρονα, σε διαφορετικούς ιστορικούς χρόνους. Διαφορετικές κοινωνότητες ανθρώπων περνούν ταυτόχρονα από διαφορετικά στάδια ιστορικής εξέλιξης.

Υπάρχει όμως ένα κοινό πρόβλημα που μας αφορά όλους: η έλλειψη μιας επαρκούς γλώσσας για να περιγράψουμε αυτό που συμβαίνει εδώ και τώρα.

Χωρίς δυνατότητα περιγραφής, είναι αδύνατο να κατανοήσουμε. Χωρίς κατανόηση, είναι αδύνατο να δράσουμε επαρκώς. Προσπαθούμε να περιγράψουμε το παρόν με τη γλώσσα του παρελθόντος. Όμως η εμπειρία του παρελθόντος δεν επαρκεί γι' αυτό, γιατί η ζωή αλλάζει συνεχώς. Και αλλάζει γρήγορα.

Εδώ και εκατό χρόνια ζούμε μέσα σε συνθήκες που περιέγραψαν ο Κάφκα, ο Μούζιλ, ο Όργουελ, ο Πλατόνοφ και άλλοι μεγάλοι συγγραφείς του εικοστού αιώνα. Κι όμως, εξακολουθούμε να περιμένουμε την άφιξη ενός ρομαντικού ήρωα, ενός σωτήρα. Θα έρθει, θα πολεμήσει τον δράκο και θα λύσει το πρόβλημα. Τι αδράνεια! Υπάρχουν άφθονα παραδείγματα γι' αυτό στην πολιτική ζωή σε όλο τον κόσμο, στις προσδοκίες των κοινωνιών, στα κριτήρια με τα οποία επιλέγεται ένας «ήρωας» ή ένας εκπρόσωπος για έναν πολιτισμό... αλλά δυστυχώς έχουμε ένα πρόβλημα: οι ρομπέν των δασών ανήκουν ολοκληρωτικά στο παρελθόν.

Ο κόσμος έχει γίνει τόσο σύνθετος, ώστε δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματά του με απλές μεθόδους. Χρειαζόμαστε μια διαφορετική γλώσσα για να περιγράψουμε την κατανόησή μας για τον κόσμο και, αντίστοιχα, τις πράξεις μας. Δεν εννοώ ότι είναι αδύνατο να βρεθεί μια τέτοια γλώσσα, αλλά πρώτα θα πρέπει πρώτα να την αναζητήσουμε. Αυτό, στην ουσία, είναι που προσπαθώ να κάνω με την ταινία μου.

Οι ταινίες σας μοιάζουν πάντα να μας υπενθυμίζουν — ή να χαράζουν μέσα στην ψυχή μας — τα μαθήματα της ιστορίας. Καθώς εκπέμπετε τόσο σκοτεινές, προφητικές προειδοποιήσεις, σχεδόν σαν σήμα κινδύνου, πώς παραμένετε εμπνευσμένος;

Κάποτε, οι άνθρωποι ζούσαν κατά μέσο όρο μέχρι τα 20 ή τα 25 χρόνια. Στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα, το προσδόκιμο ζωής στην Ευρώπη ανέβηκε στα 27 χρόνια, και στο τέλος του 19ου αιώνα ήταν 33. Στον 20ό αιώνα εκτοξεύθηκε ήδη περίπου στα 65 χρόνια. Βλέπετε; Υπάρχουν και κάποιες θετικές αλλαγές, τελικά! Αυτές οι αλλαγές οδηγούν αναπόφευκτα σε ορισμένους μετασχηματισμούς στη συνείδησή μας. Αυτό είναι που με εμπνέει.

Sergei Loznitsa

Ο Sergei Loznitsa γεννήθηκε το 1964 στην πόλη Μπαρανόβιτσι της ΕΣΣΔ (σημερινή Λευκορωσία) και μεγάλωσε στο Κίεβο της Ουκρανίας. Αποφοίτησε από το Πολυτεχνείο του Κιέβου με πτυχίο Εφαρμοσμένων Μαθηματικών το 1987. Από το 1987 έως το 1991 εργάστηκε ως επιστήμονας στο Ινστιτούτο Κυβερνητικής του Κιέβου, με ειδίκευση στην έρευνα της τεχνητής νοημοσύνης. Το 1997 αποφοίτησε από το Κρατικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Ρωσίας (VGIK) στη Μόσχα. Ο Sergei Loznitsa γυρίζει ταινίες από το 1996 και μέχρι σήμερα

έχει σκηνοθετήσει 28 βραβευμένα ντοκιμαντέρ και 5 ταινίες μυθοπλασίας.

Η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους, **MY JOY** (2010), έκανε πρεμιέρα στο επίσημο διαγωνιστικό τμήμα των Καννών. Οι ταινίες του — τόσο μυθοπλασίας όσο και ντοκιμαντέρ — έχουν αποσπάσει σημαντικά βραβεία, μεταξύ των οποίων το Βραβείο FIPRESCI στο Φεστιβάλ Καννών για το **IN THE FOG** το 2012, το Βραβείο Σκηνοθεσίας στο τμήμα **Un Certain Regard** των Καννών για την ταινία μεγάλου

μήκους **DONBASS** το 2018, το Ειδικό Βραβείο Επιτροπής στο πλαίσιο του **L'Œil d'Or** στις Κάννες για το **BABI YAR. CONTEXT** το 2021, καθώς και το Βραβείο IDFA Καλύτερης Ταινίας για το **MR. LANDSBERGIS** την ίδια χρονιά — ανάμεσα σε πολλά ακόμη διεθνή βραβεία.

Το 2013 ο Sergei Loznitsa ίδρυσε την εταιρεία παραγωγής **ATOMS & VOID**. Με έδρα την Ευρώπη από το 2001, συνεχίζει να εργάζεται τόσο σε ντοκιμαντέρ όσο και σε ταινίες μυθοπλασίας.

Aleksandr Kuznetsov

Ο Aleksandr είναι Ουκρανορώσος ηθοποιός, γεννημένος στη Σεβαστούπολη. Σε ηλικία 12 ετών, αυτός και ο καλύτερός του φίλος προσπάθησαν να το σκάσουν στο Ηνωμένο Βασίλειο, όμως τους συνέλαβε η αστυνομία αφού είχαν φτάσει περίπου στα μισά της διαδρομής. Μετακόμισε στη Μόσχα για να συνεχίσει τις σπουδές του και εργάστηκε για σύντομο διάστημα ως ναυτικός, πριν ξεκινήσει ουσιαστικά την υποκριτική του πορεία.

Το 2015 αποφοίτησε από το Russian Institute of Theatre Arts και σύντομα έγινε βασικός ηθοποιός στο Chekhov Moscow Art Theatre. Την ίδια χρονιά απέκτησε τον πρώτο του σημα-

ντικό ρόλο στην οθόνη ως «Marten» στο **THE SCYTHIAN**, σε σκηνοθεσία Rustam Mosafir.

Έκτοτε εργάζεται σταθερά σε κινηματογράφο και τηλεόραση, μεταξύ άλλων: ως πρωταγωνιστής στον ρόλο του «Peter» στην βραβευμένη ταινία μεγάλου μήκους **ACID**· ως «Viktor» στο **GREAT POETRY**· στο **LETO** του Kirill Serebrennikov· και στην πρώτη ρωσική πρωτότυπη σειρά του Netflix, **BETTER THAN US**. Στη φιλμογραφία του περιλαμβάνονται επίσης: η γαλλική ταινία μεγάλου μήκους **OUR MEN**, που ήταν η ταινία λήξης της σημαντικής επιτροπής Directors' Fortnight στις Κάννες· ο πρωταγωνιστικός ρόλος στο **LAND OF**

LEGENDS του καταξιωμένου Ρώσου σκηνοθέτη Anton Megerdichev· καθώς και ο ρόλος του ως «Krzysztof» στη σειρά του HBO **KAMIKAZE**, μια σειρά 8 επεισοδίων βασισμένη στο νορβηγικό μυθιστόρημα «Muleum» του Erlend Loe, σε σκηνοθεσία Kaspar Munk.

Η πρόσφατη δουλειά του περιλαμβάνει το sci-fi **FREE FALL** του Oleg Urazaykin και τον ρόλο του ως «Sasha» στη σειρά **SHAMAN** του Rustam Mosafir. Ο Aleksandr είναι ίσως περισσότερο γνωστός στο διεθνές κοινό για την ερμηνεία του ως «Helmuth» στο **FANTASTIC BEASTS: THE SECRET OF DUMBLEDORE**, σε σκηνοθεσία David Yates και σενάριο J.K. Rowling.

Σκηνοθεσία & Σενάριο **Sergei Loznitsa**
Βασισμένο σε ιστορία του **Georgy Demidov**
Διεύθυνση Φωτογραφίας **Oleg Mutu**
Καλλιτεχνική Διεύθυνση **Kirill Shuvalov**
Σκηνικά (Production Design) **Jurij Grigorovič, Aldis Meinerts**
Ηχοληψία / Σχεδιασμός Ήχου **Vladimir Golovnitski**
Μουσική **Christiaan Verbeek**
Casting **Maria Choustova**
Κοστούμια **Dorota Roqueplo**
Μακιγιάζ **Marly Van De Wardt**
Μοντάζ **Danielius Kokanauskis**
Α' Βοηθός Σκηνοθέτη **Marek Cydorowicz**
Line Producer **Mārtiņš Eihe**

Πρωταγωνιστούν

Aleksandr Kuznetsov ως Kornyeu
Alexander Filippenko ως Stepniak & Pegleg
Anatoli Beliy ως Vyshynsky

Συμπρωταγωνιστούν

Andris Keišs ως βοηθός υπηρεσίας
Vytautas Kaniušonis ως διοικητής φυλακής

Τίτλοι αρχής/τέλους

Παραγωγός **Kevin Chneiweiss**
Εταιρεία Παραγωγής **SBS Productions – Saïd Ben Saïd**

Συμπααραγωγή

LOOKSfilm Regina Bouchehri, Gunnar Dedio,
Birgit Rasch
ATOMS & VOID Sergei Loznitsa, Maria Choustova
White Picture Alise Gelze
Avanpost Media Vlad Rădulescu
Studio Uljana Kim Uljana Kim
The Match Factory Viola Fügen, Michael Weber,
Cécile Tollu-Polonowski

Χρηματοδοτικοί Φορείς

Centre National du cinéma et de l'image animée / L'aide aux cinémas
du monde / Institut français (Γαλλία), Netherlands Film Fund (Ολλανδία),
Rundfunk Berlin-Brandenburg σε συνεργασία με Arte,
Medienboard Berlin-Brandenburg, Filmförderungsanstalt, Mitteldeutsche
Medienförderung (Γερμανία), Romanian Film Centre (Ρουμανία),
Riga Film Fund, Investment and Development Agency of Latvia (Λετονία),
Lithuanian Film Centre (Λιθουανία)

ΔΙΑΝΟΜΗ

